

Arrest

nr. 158 218 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Bihari origine en heeft u geen staatsburgerschap. U bent geboren op X 1997 in het Geneva vluchtelingenkamp, te Mohammadpur, Dhaka, Bangladesh. U woonde hier met uw ouders en uw broer tot tienjarige leeftijd. In het kamp ging u één jaar lang naar de school. Het leven in vluchtelingenkamp was zwaar. U verdiende geld door het verzamelen en verkopen van oud papier, en het leveren van goederen tussen verschillende mensen. Tijdens het bezorgen van leveringen kwam u twee maal in contact met de politie omdat zij drugs vonden in de levering. U was niet op de hoogte van de aanwezigheid van deze drugs. Tijdens uw verblijf in het vluchtelingenkamp werden

inwoners van het kamp door mensen van buitenaf gedwongen tot het ondernemen van illegale praktijken zoals stelen. Ook verdwenen er elk jaar verschillende kinderen uit het kamp.

In 2007 besloot u het vluchtelingenkamp en Bangladesh te verlaten. U reisde via Akura (Bangladesh) naar India. U verbleef ongeveer anderhalf jaar in India en leerde er Hindi spreken. Nadien ging u naar Pakistan waar u twee jaren verbleef. U verbleef gedurende anderhalf jaar in Lalukhet en werkte er als landbouwer. Vervolgens ging u naar Iran en verbleef u er twee jaren. U ontmoette er een Pakistaan en werkte enige tijd voor hem in de fruitsector. Nadat u stopte met werken, werd u opgepakt door de politie. U werd gearresteerd en in drie verschillende gevangenissen, waarvan één ondergrondse militaire gevangenis, opgesloten. U kon geen geld betalen opdat u zou vrijkomen en werd in totaal gedurende een periode van ongeveer anderhalf jaar opgesloten. Uiteindelijk werd u in Teheran vrijgelaten en ging u te voet verder naar Turkije. Bij aankomst in Turkije kreeg u medische zorgen toegediend en werden uw vingerafdrukken genomen. Nadien ging u in Istanbul wonen en werkte u gratis voor een Pakistaan, Azam, voor wie u elektrische toestellen herstelde. Op 14 januari 2015, wanneer u naar iemands huis ging om herstellingen uit te voeren, werd u door de klant vastgehouden en geslagen, en vroeg deze persoon losgeld aan uw Pakistaanse baas. In het huis waren nog andere mannen opgesloten die werden ontvoerd. Uiteindelijk betaalde uw Pakistaanse werkgever een bepaalde som geld aan uw ontvoerders en werd u door hen naar België gebracht. U reisde onder andere via Servië naar België.

U kwam aan in België 26 maart 2015 en diende op 27 maart 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een identiteitskaart van het Stranded Pakistanis General Repatriation Committee (SPGRC), een attest van het SPGRC, een affidavit, een kopie van een ration card, nieuwsartikels en een briefomslag.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige en vage verklaringen immers geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Vooreerst werd vastgesteld dat u **ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot uw leeftijd**. Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op datum van 8 mei 2015 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent bij het indienen van uw asielaanvraag op 26 maart 2015, waarbij 23,6 jaar, met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, een goede schatting is. Aldus blijkt dat u veel ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden.

Ter staving van uw identiteit en uw beweerde Bihari afkomst legde u een identiteitskaart en een attest van het Stranded Pakistanis General Repatriation Committee (SPGRC) voor. Hierover dient het CGVS het volgende op te merken. Ten eerste legt u een identiteitskaart voor die werd uitgegeven door het 'Standard Pakistanis General Repatriation Comitee' en niet door het 'Stranded Pakistanis General Repatriation Committee'. Gezien dit document door deze instantie zelf werd uitgegeven, is het uiterst eigenaardig dat deze instantie haar eigen naam onjuist zou schrijven op zulk belangrijk document. Daarnaast is het opmerkelijk dat u deze identiteitskaart voorlegt, en toch verklaart niet over de Bengaalse nationaliteit te beschikken en deze nooit zou hebben aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.3/20). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat op 18 mei 2008 de High Court van Bangladesh bepaalde dat alle kinderen die minderjarig waren bij de Bengaalse onafhankelijkheid in 1971, of geboren werden na de onafhankelijkheid als Bengaalse staatsburgers moeten worden beschouwd. De uitspraak bood een oplossing voor de helft van de naar schatting 300.000 Bihari's in Bangladesh. Andere bronnen geven aan dat met uitbreiding alle 300.000 Bihari's door de uitspraak de Bengaalse nationaliteit kunnen bekomen, mits ze die wens uitdrukkelijk uiten. Het is dan ook eigenaardig dat u hier niet van op de hoogte zou zijn. Verder staat er, net zoals op het attest van de SPGRC, geen uitgiftedatum op deze identiteitskaart vermeld. Ten tweede wordt in het attest van het SPGRC verwezen naar de geboortedatum van 5 mei 1997 waar het GCVS geen geloof aan hecht. Ook staat hier, net zoals in de door u voorgelegde affidavit die door een advocaat in Bangladesh werd opgesteld, geschreven dat u en uw familie zich probeerden te registreren bij de Pakistan High Commission in Bangladesh maar dat jullie

registratie werd geweigerd. Het is dan ook eigenaardig dat u de Pakistan High Commission niet kent en geen weet hebt van een advocaat in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.13-14/19). Meer zelfs, u gaf aan niet op de hoogte geweest te zijn van enige aanvraag die uw ouders zouden ingediend hebben om terug te keren naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.16/20). Ook in deze affidavit wordt verwezen naar de door u opgegeven ongeloofwaardige geboortedatum. Verder legde u een kopie voor van een ration card die tot uw familie zou behoren. Ook deze kan het CGVS niet overtuigen van uw afkomst. Gezien het een kopij betreft heeft dit document geen enkele bewijswaarde. Gelet op bovenstaande vaststellingen, samen met het feit dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh kan geen geloof gehecht worden aan de echtheid van de door u voorgelegde documenten. Bovendien kan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is (zie supra).

Naast het feit dat u frauduleuze documenten voorlegt waar het CGVS geen geloof aan kan hechten, kunnen uw verklaringen betreffende het Bihari zijn en over geen nationaliteit te beschikken, niet overtuigen (zie gehoorverslag CGVS p.3/19 en verklaring DVZ punt 6). Zo verklaart u Bihari te zijn, maar verklaart u zelf niet te weten wat Bihari's zijn en geeft u aan nooit geïnformeerd te hebben naar de betekenis van Bihari's (zie gehoorverslag CGVS p.3-4/19). Nadat u werd gewezen op het feit dat u asiel aanvraagt omwille van uw afkomst, geeft u aan dat uw ouders vastzaten in Bangladesh omwille van de oorlog tussen Pakistan en Bangladesh, er een akkoord was tussen India, Pakistan en Bangladesh en uw ouders uiteindelijk in Bangladesh moesten blijven wonen. Ook geeft u aan dat Bihari's verschillende rechten en faciliteiten ontnomen worden (zie gehoorverslag CGVS p.4/19). Hoewel u beweert Bihari te zijn, kan u niet meer vertellen over uw eigen afkomst wat uw bewering Bihari te zijn verder ondermijnt.

Ook uw verdere verklaringen over het leven in het Geneva vluchtelingenkamp in Mohammadpur ondermijnen uw verdere asielrelaas. Hoewel u aangeeft zeer laaggeschoold te zijn en reeds op tienjarige leeftijd Bangladesh te hebben verlaten, geeft u bij het omschrijven van het vluchtelingenkamp zeer specifieke informatie. Zo geeft u aan welke plaatsen er in het Noorden, Oosten, Zuiden en Westen van het kamp lagen en wie de grondlegger van het kamp was (zie gehoorverslag CGVS p.10-11/19). Echter, uit uw verdere verklaringen blijkt dat u niet in dit kamp hebt verbleven zoals u beweert. Zo verklaarde u dat u Urdu kan spreken omdat u Hindi hebt geleerd in India en deze talen gelijkaardig zijn. Voordien zou u steeds Bengaals hebben gesproken met uw ouders en in het kamp. Ook communiceerde de leerkracht die in het kamp les gaf in het Bengaals. Uit bijgevoegde informatie blijkt echter dat Bihari's in het Geneva kamp voornamelijk Urdu spreken. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat er in het kamp steeds Bengaals werd gesproken en de oudere generatie slechts af en toe Urdu sprak (zie gehoorverslag CGVS p.10/20), wat een loze verklaring is. Ook stelde u foutief dat er slechts twee kampen waren in Dhaka (zie gehoorverslag CGVS p.11/20), terwijl er in 2007 zes kampen waren enkel al in Mohammedpur (Dhaka). Daarnaast gaf u aan dat er geen kliniek was in het kamp, maar enkel een kamer waar de dokter langskwam, terwijl het CGVS over informatie beschikt waaruit blijkt dat er een kliniek (Al-Falah Model Clinic) was in het kamp (zie gehoorverslag CGVS p.10-11/20, bijgevoegde informatie blauwe map). Verder dient het CGVS op te merken dat u niet op de hoogte was van enig stemrecht dat Bihari's zouden gekregen hebben nadat u het kamp zou hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.16/20). Uit het voorgaande kan het CGVS dan ook vaststellen dat de kennis van het vluchtelingenkamp waarover u wel beschikt, louter ingestudeerde kennis betreft. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw Bihari afkomst en de daaraan verbonden problemen.

Betreffende de plaatsen waar u tussen 2007 en 2015 verbleef, dient het CGVS u er op te wijzen dat u uw verblijf en eerdere asielaanvraag in Griekenland verzweeg. U verklaarde immers dat u gedurende een lange periode in Turkije verbleef en u er naar het einde van uw verblijf, op 14 januari 2015, werd vastgehouden en mishandeld. Hierna zou u door uw belagers naar België zijn gebracht via een voor u (gedeeltelijk) onbekende reisweg. U zou nooit in Griekenland zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS p.5-9/20). Het is dan ook opmerkelijk dat uw vingerafdrukken op 29 januari 2014, ongeveer een jaar voordat u Turkije zou hebben verlaten, in Athene (Griekenland) werden genomen en u er een asielaanvraag indiende (zie blauwe map). Nadat u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, bleef u in eerste instantie volharden dat u nooit in Griekenland was geweest (zie gehoorverslag CGVS p.9/20). Aan het einde van het gehoor gaf u aan zich te herinneren dat u samen met uw Pakistaanse werkgever een advocaat ging bezoeken, hij een vingerafdruk nam, maar herinnerde u zich niet meer of dit in Griekenland of Turkije was (zie gehoorverslag CGVS p.18/20). Opnieuw dient het CGVS vast te stellen dat u de Belgische asielinstanties tracht te misleiden.

Ten slotte dient het CGVS te vermelden dat u een Bengaals telefoonnummer gaf dat gebruikt wordt door uw moeder en broer, en waarop u hen dus kan contacteren in het vluchtelingenkamp. Ook uw broer, T.(...) H.(...), zou nog steeds in vluchtelingenkamp verblijven (zie gehoorverslag CGVS p.12;17/20). Het is dan ook opmerkelijk dat dit telefoonnummer verbonden is met het facebookprofiel van een zekere

'T.(...)I.(...)'. Uit dit profiel blijkt dat deze persoon helemaal niet in een vluchtelingenkamp te Dhaka verblijft (zie blauwe map). Nadat u geconfronteerd werd met dit facebookprofiel en u werd gewezen op het feit dat deze persoon die gelinkt is met het telefoonnummer van uw broer en dezelfde naam heeft als uw broer, geeft u aan dat de foto op het profiel van een zekere S.(...) I.(...) is, een persoon die u in Turkije ontmoette en via wie u een GSM aan uw familie bezorgde omdat hij zou terugkeren naar Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.17/20). Gezien de voorgaande leugenachtige verklaringen die u reeds aflegde, kan het CGVS hier ook geen geloof aan hechten en ondermijnt dit element verder uw asielrelaas.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoeker asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: "Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige en vage verklaringen immers geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Vooreerst werd vastgesteld dat u **ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot uw leeftijd**. Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op datum van 8 mei 2015 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent bij het indienen van uw asielaanvraag op 26 maart 2015, waarbij 23,6 jaar, met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, een goede schatting is. Aldus blijkt dat u veel ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden.

Ter staving van uw identiteit en uw beweerde Bihari afkomst legde u een identiteitskaart en een attest van het Stranded Pakistanis General Repatriation Committee (SPGRC) voor. Hierover dient het CGVS het volgende op te merken. Ten eerste legt u een identiteitskaart voor die werd uitgegeven door het 'Standard Pakistanis General Repatriation Comitee' en niet door het 'Stranded Pakistanis General Repatriation Committee'. Gezien dit document door deze instantie zelf werd uitgegeven, is het uiterst eigenaardig dat deze instantie haar eigen naam onjuist zou schrijven op zulk belangrijk document. Daarnaast is het opmerkelijk dat u deze identiteitskaart voorlegt, en toch verklaart niet over de Bengaalse nationaliteit te beschikken en deze nooit zou hebben aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.3/20). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat op 18 mei 2008 de High Court van Bangladesh bepaalde dat alle kinderen die minderjarig waren bij de Bengaalse onafhankelijkheid in 1971, of geboren werden na de onafhankelijkheid als Bengaalse staatsburgers moeten worden beschouwd. De uitspraak bood een oplossing voor de helft van de naar schatting 300.000 Bihari's in Bangladesh. Andere bronnen geven aan dat met uitbreiding alle 300.000 Bihari's door de uitspraak de Bengaalse nationaliteit kunnen bekomen, mits ze die wens uitdrukkelijk uiten. Het is dan ook eigenaardig dat u hier niet van op de hoogte zou zijn. Verder staat er, net zoals op het attest van de SPGRC, geen uitgiftedatum op deze identiteitskaart vermeld. Ten tweede wordt in het attest van het SPGRC verwezen naar de geboortedatum van 5 mei 1997 waar het GCVS geen geloof aan hecht. Ook staat hier, net zoals in de door u voorgelegde affidavit die door een advocaat in Bangladesh werd opgesteld, geschreven dat u en uw familie zich probeerden te registreren bij de Pakistan High Commission in Bangladesh maar dat jullie registratie werd geweigerd. Het is dan ook eigenaardig dat u de Pakistan High Commission niet kent en geen weet hebt van een advocaat in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.13-14/19). Meer zelfs, u gaf aan niet op de hoogte geweest te zijn van enige aanvraag die uw ouders zouden ingediend hebben om terug te keren naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.16/20). Ook in deze affidavit wordt verwezen naar de door u opgegeven ongeloofwaardige geboortedatum. Verder legde u een kopie voor van een ration card die tot uw familie zou behoren. Ook deze kan het CGVS niet overtuigen van uw afkomst. Gezien het een kopij betreft heeft dit document geen enkele bewijswaarde. Gelet op bovenstaande vaststellingen, samen met het feit dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh kan geen geloof gehecht worden aan de echtheid van de door u voorgelegde documenten. Bovendien kan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is (zie supra).

Naast het feit dat u frauduleuze documenten voorlegt waar het CGVS geen geloof aan kan hechten, kunnen uw verklaringen betreffende het Bihari zijn en over geen nationaliteit te beschikken, niet overtuigen (zie gehoorverslag CGVS p.3/19 en verklaring DVZ punt 6). Zo verklaart u Bihari te zijn, maar verklaart u zelf niet te weten wat Bihari's zijn en geeft u aan nooit geïnformeerd te hebben naar de

betekenis van Bihari's (zie gehoorverslag CGVS p.3-4/19). Nadat u werd gewezen op het feit dat u asiel aanvraagt omwille van uw afkomst, geeft u aan dat uw ouders vastzaten in Bangladesh omwille van de oorlog tussen Pakistan en Bangladesh, er een akkoord was tussen India, Pakistan en Bangladesh en uw ouders uiteindelijk in Bangladesh moesten blijven wonen. Ook geeft u aan dat Bihari's verschillende rechten en faciliteiten ontnomen worden (zie gehoorverslag CGVS p.4/19). Hoewel u beweert Bihari te zijn, kan u niet meer vertellen over uw eigen afkomst wat uw bewering Bihari te zijn verder ondermijnt.

Ook uw verdere verklaringen over het leven in het Geneva vluchtelingenkamp in Mohammadpur ondermijnen uw verdere asielrelaas. Hoewel u aangeeft zeer laaggeschoold te zijn en reeds op tienjarige leeftijd Bangladesh te hebben verlaten, geeft u bij het omschrijven van het vluchtelingenkamp zeer specifieke informatie. Zo geeft u aan welke plaatsen er in het Noorden, Oosten, Zuiden en Westen van het kamp lagen en wie de grondlegger van het kamp was (zie gehoorverslag CGVS p.10-11/19). Echter, uit uw verdere verklaringen blijkt dat u niet in dit kamp hebt verbleven zoals u beweert. (...) Ook stelde u foutief dat er slechts twee kampen waren in Dhaka (zie gehoorverslag CGVS p.11/20), terwijl er in 2007 zes kampen waren enkel al in Mohammedpur (Dhaka). Daarnaast gaf u aan dat er geen kliniek was in het kamp, maar enkel een kamer waar de dokter langskwam, terwijl het CGVS over informatie beschikt waaruit blijkt dat er een kliniek (Al-Falah Model Clinic) was in het kamp (zie gehoorverslag CGVS p.10-11/20, bijgevoegde informatie blauwe map). Verder dient het CGVS op te merken dat u niet op de hoogte was van enig stemrecht dat Bihari's zouden gekregen hebben nadat u het kamp zou hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.16/20). Uit het voorgaande kan het CGVS dan ook vaststellen dat de kennis van het vluchtelingenkamp waarover u wel beschikt, louter ingestudeerde kennis betreft. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw Bihari afkomst en de daaraan verbonden problemen.

Betreffende de plaatsen waar u tussen 2007 en 2015 verbleef, dient het CGVS u er op te wijzen dat u uw verblijf en eerdere asielaanvraag in Griekenland verzweeg. U verklaarde immers dat u gedurende een lange periode in Turkije verbleef en u er naar het einde van uw verblijf, op 14 januari 2015, werd vastgehouden en mishandeld. Hierna zou u door uw belagers naar België zijn gebracht via een voor u (gedeeltelijk) onbekende reisweg. U zou nooit in Griekenland zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS p.5-9/20). Het is dan ook opmerkelijk dat uw vingerafdrukken op 29 januari 2014, ongeveer een jaar voordat u Turkije zou hebben verlaten, in Athene (Griekenland) werden genomen en u er een asielaanvraag indiende (zie blauwe map). Nadat u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, bleef u in eerste instantie volharden dat u nooit in Griekenland was geweest (zie gehoorverslag CGVS p.9/20). Aan het einde van het gehoor gaf u aan zich te herinneren dat u samen met uw Pakistaanse werkgever een advocaat ging bezoeken, hij een vingerafdruk nam, maar herinnerde u zich niet meer of dit in Griekenland of Turkije was (zie gehoorverslag CGVS p.18/20). Opnieuw dient het CGVS vast te stellen dat u de Belgische asielinstanties tracht te misleiden.

Ten slotte dient het CGVS te vermelden dat u een Bengaals telefoonnummer gaf dat gebruikt wordt door uw moeder en broer, en waarop u hen dus kan contacteren in het vluchtelingenkamp. Ook uw broer, T.(...) H.(...), zou nog steeds in vluchtelingenkamp verblijven (zie gehoorverslag CGVS p.12;17/20). Het is dan ook opmerkelijk dat dit telefoonnummer verbonden is met het facebookprofiel van een zekere 'T.(...) I.(...)'. Uit dit profiel blijkt dat deze persoon helemaal niet in een vluchtelingenkamp te Dhaka verblijft (zie blauwe map). Nadat u geconfronteerd werd met dit facebookprofiel en u werd gewezen op het feit dat deze persoon die gelinkt is met het telefoonnummer van uw broer en dezelfde naam heeft als uw broer, geeft u aan dat de foto op het profiel van een zekere S.(...) I.(...) is, een persoon die u in Turkije ontmoette en via wie u een GSM aan uw familie bezorgde omdat hij zou terugkeren naar Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.17/20). Gezien de voorgaande leugenachtige verklaringen die u reeds aflegde, kan het CGVS hier ook geen geloof aan hechten en ondermijnt dit element verder uw asielrelaas.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).".

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Met het betoog dat hij is geboren op 5 mei 1997, op geen enkel moment geprobeerd heeft de Belgische instanties te misleiden en dat zijn geboortedatum gestaafd wordt door alle neergelegde documenten (affidavit en identiteitskaart SPGRC) gaat verzoeker geheel voorbij aan de talrijke concrete bevindingen van de commissaris-generaal, weergegeven in de bestreden beslissing zoals de verwijzing naar de beslissing die verzoeker werd betekend door de Dienst Voogdij op datum van 8 mei 2015 in verband met de medische test tot vaststelling van zijn leeftijd, en waarbij werd aangetoond dat verzoeker ouder was dan 18 jaar bij het indienen van zijn asielaanvraag op 26 maart 2015, waarbij 23,6 jaar, met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, een goede schatting is. Verzoeker toont niet aan deze beslissing succesvol te hebben betwist. Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten kon de beslissing met recht het volgende vaststellen:

"Ter staving van uw identiteit en uw beweerde Bihari afkomst legde u een identiteitskaart en een attest van het Stranded Pakistanis General Repatriation Committee (SPGRC) voor. Hierover dient het CGVS het volgende op te merken. Ten eerste legt u een identiteitskaart voor die werd uitgegeven door het 'Standard Pakistanis General Repatriation Comitee' en niet door het 'Stranded Pakistanis General Repatriation Committee'. Gezien dit document door deze instantie zelf werd uitgegeven, is het uiterst eigenaardig dat deze instantie haar eigen naam onjuist zou schrijven op zulk belangrijk document. Daarnaast is het opmerkelijk dat u deze identiteitskaart voorlegt, en toch verklaart niet over de Bengaalse nationaliteit te beschikken en deze nooit zou hebben aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.3/20). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat op 18 mei 2008 de High Court van Bangladesh bepaalde dat alle kinderen die minderjarig waren bij de Bengaalse onafhankelijkheid in 1971, of geboren werden na de onafhankelijkheid als Bengaalse staatsburgers moeten worden beschouwd. De uitspraak bood een oplossing voor de helft van de naar schatting 300.000 Bihari's in Bangladesh. Andere bronnen geven aan dat met uitbreiding alle 300.000 Bihari's door de uitspraak de Bengaalse nationaliteit kunnen bekomen, mits ze die wens uitdrukkelijk uiten. Het is dan ook eigenaardig dat u hier niet van op de hoogte zou zijn. Verder staat er, net zoals op het attest van de SPGRC, geen uitgiftedatum op deze identiteitskaart vermeld. Ten tweede wordt in het attest van het SPGRC verwezen naar de geboortedatum van 5 mei 1997 waar het GCVS geen geloof aan hecht. Ook staat hier, net zoals in de door u voorgelegde affidavit die door een advocaat in Bangladesh werd opgesteld, geschreven dat u en uw familie zich probeerden te registreren bij de Pakistan High Commission in Bangladesh maar dat jullie registratie werd geweigerd. Het is dan ook eigenaardig dat u de Pakistan High Commission niet kent en geen weet hebt van een advocaat in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.13-14/19). Meer zelfs, u gaf aan niet op de hoogte geweest te zijn van enige aanvraag die uw ouders zouden ingediend hebben om terug te keren naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.16/20). Ook in deze affidavit wordt verwezen naar de door u opgegeven ongeloofwaardige geboortedatum. Verder legde u een kopie voor van een ration card die tot uw familie zou behoren. Ook deze kan het CGVS niet overtuigen van uw afkomst. Gezien het een kopij betreft heeft dit document geen enkele bewijswaarde. Gelet op bovenstaande vaststellingen, samen met het feit dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh kan geen geloof gehecht worden aan de echtheid van de door u voorgelegde documenten. Bovendien kan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is (zie supra)". Verzoeker doet geen afbreuk aan voormelde concrete en pertinente vaststellingen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij het vluchtelingenkamp als minderjarige reeds in 2007 had verlaten en het aldus niet bevreemdend is dat hij niet op de hoogte is van dit beleid, doet dit geen afbreuk aan de gevolgen van de in de bestreden beslissing opgenomen rechtspraak, namelijk dat verzoeker van rechtswege het Bengalese staatsburgerschap verkrijgt en aldus geen staatloze is. Overigens is het niet aannemelijk dat verzoekers moeder of broer hem hiervan niet op de hoogte zouden hebben gebracht niettegenstaande uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij nog steeds contact hebben met elkaar (stuk 5, gehoorverslag, p.12, 16, 17).

Waar verzoeker blijft volhouden niet te hebben geweten dat hij in Griekenland was, kan hij de volstrekt ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn asielaanvraag in Griekenland niet weerleggen. Het is dan

ook geheel niet aannemelijk dat verzoeker er compleet geen benul van had dat hij in Griekenland was geweest en aldaar zelfs een asielaanvraag indiende.

De stelling dat hij steeds zeer transparant en duidelijk is geweest over zijn verblijfshistoriek kan dan ook geenszins blijken. Verzoeker meent tevens dat een dergelijk klein misverstand niet aan de grondslag kan liggen om te twijfelen aan de algehele geloofwaardigheid omdat hij op het einde van het gehoor heeft verklaard dat het kon zijn dat er in Griekenland vingerafdrukken werden genomen, doch gaat eraan voorbij dat verzoeker de Belgische asielinstanties opnieuw heeft trachten te misleiden. De Raad stelt vast dat verzoeker vooreerst herhaaldelijk verklaard dat hij niet naar Griekenland ging, de naam van het land niet eens kent en benadrukt nooit asiel te hebben aangevraagd om op het einde van het gehoor spontaan te verklaren dat het toch zou kunnen dat hij zijn vingerafdrukken heeft laten nemen. Dergelijke verklaringen ontberen alle geloofwaardigheid.

Bovendien moet de motivering als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratief dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij staatloos zou zijn, dat hij Bihari zou zijn, of dat hij in die hoedanigheid in een vluchtelingenkamp zou hebben verbleven.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat er in Bangladesh een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict aanwezig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier opnieuw over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF